

ÚLTIMA PEDRADA

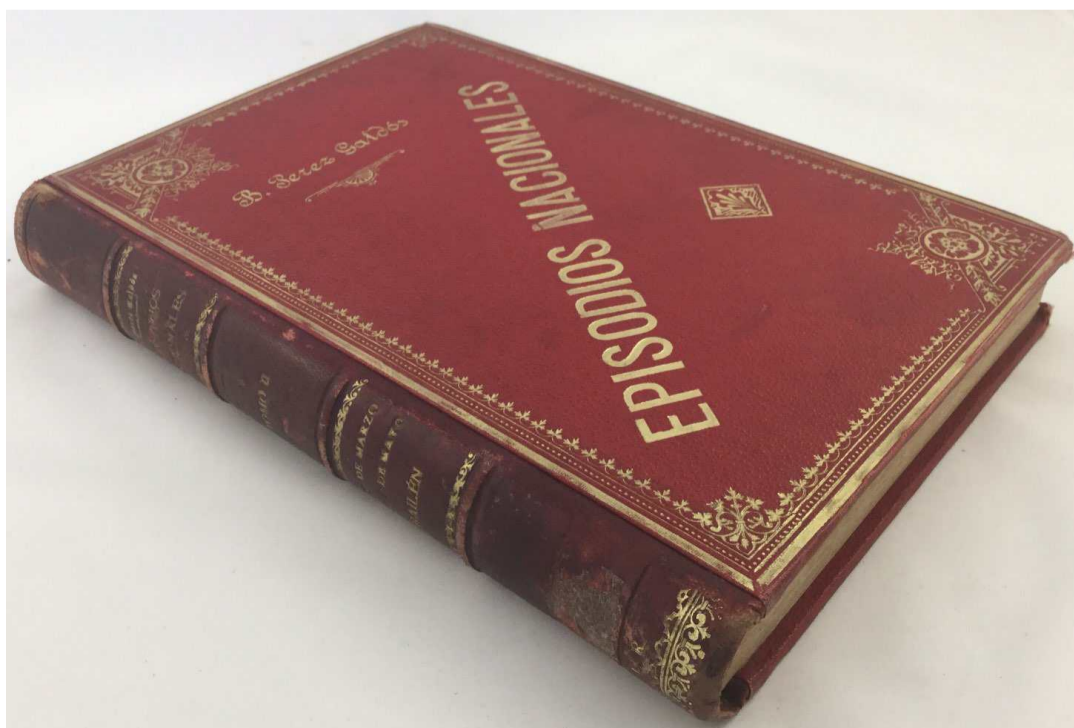
EPISODIS NACIONALS (SEXTA SÈRIE)

Bàrbara Rey, el Rei, i Cristo el Rey de la selva

Si Espanya sabés escriure faltaria paper per recopilar tanta merda. Des que els fenicis van passar una estona per la nostra costa i la van deixar força endreçada, la península ha anat acumulant quisca. Hi ha però dues classes de porqueria, la pública i la que s'amaga sota la catifa. A nosaltres la que ens agrada és aquesta. L'escàndol polític o financer ens cansa però la xafarderia ens encanta. D'aquí la importància que a Espanya tenen personatges com la Bàrbara Rey. Cultura i bellesa en una sola peça.

La història, si voleu, no resulta especialment sorprenent ni morbosa. Un Rei fa una petó a la Rey. I...? Quin Borbó no ha fet servir les seves armes? Si algú tindria dret a exclamar-se és una senyora grega que van casar per referències i li van dir que era reina. De què? d'un país com Espanya, de casa seva, de la seva gendre? Però la víctima (per dir-ho d'alguna manera) calla i no sembla especialment preocupada pel futur borbònic, es diria en realitat que se n'hi enfot. Aleshores resulta que problema, problema, no n'hi ha. Són els periodistes els que tot remenant merda,

descobreixen les fotos d'un petó mig reial i el país es llença a devorar revistes.

Si el Rei no fos el Rei, la Rey no fos la Rey i Cristo, rei dels lleons, no acabés el triangle dins la gàbia, els fets ara relatats, serien tan vulgars i generals com són les enteses entre mascles i femelles a les grans empreses un dia de cada dia però aquesta vegada (donats els protagonistes) quatre punyeteres fotografies generaran diners i enveges i disputes familiars.

No cal ser Borbó per trobar llengua. Juraríem que inclús les mateixes llengües. Cal només proposar-s'ho, tenir els escrúpols per la banda baixa i un compte a la Caixa però la gent necessita carnassa i encara que mai no es van queixar pels privilegis dels habitants a la Zarzuela, ara es senten d'allò més republicans, fan una mitja riella viciosa i s'imaginen els esbufecs de la Rey amb el rei.

Una manera de passar l'estona, una manera trista, pobre i embrutida com el mateix país. Un episodi nacional menys espectacular que els explicats pel senyor Galdós, però molt freqüents per aquestes terres.